

на една южно-славянска федеративна демократическа република.

Но подобна една спасителна за българския народ идея не можеше, естествено, да намери поддръжка у властолюбивия Фердинанд, защото неговото управление не се вдъхновяваше от народните интереси, а преследваше цели, чужди на българския народ. Неговата заветна мечта за основаване на една династия по бреговете на Босфора, на една източна империя, беше несъвместима с една балканска федеративна република. Той би се съгласил за създаването на една федеративна държава, но не по пътя на взаимното разбирателство и съгласие на двата братски славянски народа, а по пътя на един друг исторически процес, подобен на тоя, който следва Прусия при създаването на германската федеративна държава. Фердинанд би се съгласил за създаването на една автономна Македония, но влизаща в състава не на федеративна република, а в тоя на една федеративна монархическа държава, на чело на която би стоял той със своята династия и която държава би представлявала един вече близък етап към осъществяването на неговата заветна мечта — Източната империя. И в своите груби линии този бе пътя, по който Фердинанд вървеше и по който път той водеше България.

Политиката, прочее, която Фердинанд и неговите правителства следваха по македонския въпрос — политика, която дълго бе скривана зад формулата *автономна Македония*, в същност бе една завоевателна, империалистическа политика, с която се преследваше не автономията на Македония, а присъединението на последната към България. Тази политика за първи път доби външен официален израз в 1908 г., когато Фердинанд със съдействието